

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישִׁי פְּרֻשֶׁת וַיְגִשׁ ז' טַבֵּת, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיֵד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חַמֵּשׁ / שְׁלִישִׁי עִם רִשׁוֹנֵי

יוסף אומר לאחיו ללכת בזריזות ולהביא את כל המשפחה למצרים, שיש בה אכל. פרעה ויוסף שלחו מתנות. בתחלה יעקב לא מאמין שיוסף חי, אבל כלם אומרים לו שיוסף חי, ורוח הקדש חזרה ליעקב! יוסף אמר: "עכשיו אתם מבינים שזה לא אתם ששלחתם אותי הנה, ה' שלח אותי, והוא שם אותי בדרך הגבוהה ביותר במלכות מצרים, המשנה למלך!".

"מאוד מסכן לאבא שלנו לבבות עלי במשך זמן כה רב, הוא צריך לראות מיד שאני עדין חי! האמת היא שאני צריך ללכת אליו (בגלל מצות כבוד אב ואם) אבל, עלי לטפל בכל האנשים של מצרים. בבקשה עלו אליו בזריזות ואמרו לו 'שה' עשה אותי האחראי על כל מצרים! בבקשה רדו למצרים. תחיו בגשן עם כל המשפחה, החיות והחפצים שלכם, וכך תהיו לידי אדאג לכם כל זמן שהרעב נמשך'. יוסף ידע שאולי האחים שלו לא ממש מאמינים לו ואמר: "אתם יכולים לראות שאני אחיכם, ואתם יכולים לשמע, שאני מדבר בלשון הקדש".

"אל תחשבו שאני כועס עליכם ושאני רוצה להתחכם אליכם או להכאיב לכם, בדיוק כמו שאני לא כועס על בנימין שלא היה נוכח בזמן שמכרתם אותי, כך אני לא כועס עליכם! בדיוק כמו שבנימין יודע שאני לא רוצה להכאיב לו, אתם צריכים גם לדעת זאת.

"אתם גם יכולים לראות שאני מקבל כאן הרבה כבוד, ויכולים להבין שאני באמת יכול לדאג לכל מחסורכם כאן.

"ספרו לאבא שלנו על כל זה, וכדי שהוא ידע שבאמת זה אני, יוסף, תזכירו לו שלמדנו בתורה את הנושא של 'עגלה ערופה' בשאני נמכרתי. ועכשיו בבקשה לכו בזריזות ותביאו אותו לכאן!".

יוסף בכה על צוארו של בנימין, בגלל שראה ברוח הקדש, ששני בתי המקדש הראשונים (שנמצאים בנחלתו של בנימין בארץ ישראל) יחרבו.

בנימין בכה על צוארו של יוסף בגלל שראה ברוח הקדש שהמשכן בשילה, (שנמצא בנחלת שבט יוסף בארץ ישראל) גם הוא יחרב.

יוסף נשק את כל האחים שלו, ובכה על צוארם, ואחרי שהם ראו שהוא לגמרי סלח להם, הם כבר לא התבישו ודברו אתו.

פרעה שמע שהאחים של יוסף נמצאים בארץ מצרים! פרעה ומשרתיו שמחו מאוד, פרעה אמר ליוסף שאחים שלו יעמיסו עשרה חמורים מלאים בתבואה כמתנה בלכתם לכנען. שהם יאמרו ליעקב להביא את כלם לגשן, המקום הכי טוב במצרים. (הוא אמר נבואה מבלי שיידע, כי היהודים לקחו את כל העשר של מצרים כשהם יצאו!). הם גם צריכים לקחת אתם עגלות ממצרים כדי שכל הנשים והילדים יוכלו גם הם לבוא. הם לא צריכים לדאג לגבי הרכוש שלהם, כיון שהם יכולים לקחת את הדברים המבחרים ביותר מארץ מצרים.

יוסף נתן לאחים שלו עגלה, כמו שפרעה אמר, ושלח אותם עם אכל. הוא גם נתן לכל אחד מהם בגדים חדשים, ונתן לבנימין חמשה מערכות בגדים וגם 300 פסות כסף!

היות ופרעה שלח ליעקב מתנה, עשרה חמורים טעונים בתבואה, יוסף שלח מתנה עוד יותר טובה. יוסף שלח 10 סייחים (בני החמורים) עם אכל משבח (יין ישן ועוד) ועוד 10 סייחות עם תבואה. הוא גם שלח לחם ודברים נוספים שאוכלים עם הלחם במצרים.

יוסף אמר לאחים שלו ללכת, ושהם יזהרו שלא ללמד חזק מדי חלקים מהתורה שיגרומו להם לא לשים לב לדרך וללכת לאבוד! ואפלו שהם צריכים ללכת במהירות הם צריכים ללכת בזהירות. הוא גם אמר להם לא להתנכח בדך מי אשם בזה שמכרו אותו.

השבטים עלו לכנען, וספרו ליעקב שיוסף בחיים! בהתחלה יעקב לא האמין להם, אבל אחרי שהם אמרו לו כל מה שיוסף אמר, וגם כשהוא ראה את העגלות- שמזכירות את העגלה הערופה, הנושא האחרון שיעקב ויוסף למדו יחד) הוא האמין להם, ורוח הקדש של יעקב חזרה אליו!

תהלים / יום ז' לחדש פרקים ל"ט- מ"ד

בתהלים של היום ישנו פסוק "אף בצלם יתהלך איש" אדם הולך בחשך בגלל שרק ה' יודע את הדרך שבה דברים הם באמת.

במאמר, הרבי הרש"ב מסביר את הפסוק הזה בדרך שונה. "אף בצלם יתהלך איש"- אדם מתהלך עם "צלם" כח מיחד שנקרא כף ועוזר ליהודי בעבודת ה'.

כל בקר כשאנחנו מתעוררים ה' שם כח מיחד באויר, זה גורם לנו להתלהב ולהתחיל יום חדש בדרך הנכונה ולהתנהג באופן שה' רוצה שנתנהג.

כלנו לעתים צריכים קצת "דחיפה" כדי להתחיל לעשות את הדבר הנכון...

מחשבה יכולה לעלות במחנה ולגרם לנו התלהבות מקיום דברים טובים. זה יכול להיות באמצעות בת קול- קול מה' שהנשמה שומעת שגורם לנו להתנהג בדרך שבה ה' רוצה שנתנהג. למרות שאנחנו לא יכולים לשמוע את זה, הנשמה שלנו שומעת, ושמה את המחשבות לתוך הראש וגורמת לנו לעשות תשובה.

כל זה הוא חלק מהצלם שהפסוק מדבר עליו, כח המחבא שהולך עם היהודי ומעודד אותו לעשות את הדבר הנכון ומתוך שמחה.

תניא / פרק ו' (ז' טבת שנה מעוברת)

בתניא אתמול למדנו שכל דבר שאיננו מהקדושה הוא בהכרח מהקלפה. קדושה הפונה לדבר שנעשה במיחד עבור ה' וכל דבר שנעשה במטרה אחרת הוא מהקלפה.

אבל לא כל הקלפות הן אותו דבר! ישנן קלפות שלעולם לא יכולות להיות חלק מהקדושה. ולעולם לא יכולות לשמש חלק מהנפש האלקית. ישנן שלוש קלפות כאלה (את שמם אנחנו לומדים מהנביא יחזקאל) והן נקראות שלוש קלפות הטמאות. בסוף התנאי של היום, האדמו"ר הזקן מדבר על מה בעצם שיך לקלפות האלה: למשל, אנשים לא בשרים (שאינם שומרים שבע מצוות בני נח). חיות לא בשרות, אוכל לא בשר, או מאכל שאסור לאכל בשל סבה אחרת (למשל ערלה או בלאים או כל דבר שהוא בגדר של עברה).

בתנאי של מחר, אנחנו נלמד על עוד סוג של קלפה, שאפילו שהיא קלפה. היא יכולה לשמש ולהיות חלק מהקדושה.

היום יום / ז' טבת

בתנאי למדנו שאפילו אחרי תקון "קלפת נגה" אם השתמשנו בה שלא לקדשה, יש עדין סימן (רושם) שנשאר על הגוף.

בדרך כלל ה' מנקה מאתנו את הסימן אחרי שהנשמה עוזבת את העולם, תוך שמוש ב"חבוב הקבר" או "כף הקלע" למרות שהם לא מנקים לגמרי את הנשמה, הם מאוד קשים לנשמה.

ב"היום יום" של היום, הרבי מראה עוד דרך לנקות את הנשמה: אמירת מלים של תורה או תהלים במשך 4 שעות ביום יכולה לנקות את הנשמה עד כדי כך שהיא לא תצטרך "חבוב הקבר". אמירה של כמה שיותר משניות בעל פה או תהלים עד כמה שאדם יכול, מגנה על הנשמה מפני הצרף ב"כף הקלע".

ספר המצוות / מצות עשה ק"ט

המצוה היומית, **מצות עשה ק"ט**, היא אותה מצוה כמו אתמול, לקיים את הלכות מקוה, מקום בו אנשים וכלים יכולים להטהר ממרבית סוגי הטמאה.

רמב"ם / הלכות מקואות פרקים ח', ט', י'

ברמב"ם היום לומדים עוד על מקוה.

פרק ח'- מלמד מתי אפשר לצרף דברים כדי ליצור מקוה אחד. לדגמה, אם יש עוד ברכה של מים מכל סוג שהוא שנוגעים במקוה, הרי שכל אחד מהם יכול לשמש כמקוה (כך עושים מקואות בימינו בדרך כלל. ישנו בור מקוה ובו מי גשמים מתחת לבור הטבילה, ובור מלא במים רגילים שבו טובלים אבל מחבר באמצעות חור לבור מי הגשמים).

פרק ט'- מלמד מהם ששת הדרגות של מקוה. הדרגה הגבוהה ביותר היא מי מעין. דרגה זו של מקוה משמשת לדברים כגון המים שמערבים עם אפר הפרה האדמה – מי נדה, המים האלו צריכים להיות בדרגה הגבוהה ביותר של טהרה).

פרק י'- הרמב"ם מלמד על הזמנים שבהם איננו בטוחים על משהו. מה אם איננו בטוחים שהיו מספיק מים במקוה? מה אם איננו בטוחים שהמים שנפלו לתוך המקוה היו בכמות שגורמת לו להיות פסול?

זְרֵכֵי הַחֲסִידוֹת / ה' - י"ב טבת

הַאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן מִסְבִּיר בְּתַנְיָא (אֲגֵרַת הַקֶּדֶשׁ סִימָן כ"ז) שְׁאֲפִילוּ אַחֲרֵי הַסְתַּלְקוּתוֹ שֶׁל צַדִּיק, הַצַּדִּיק מִמְשִׁיךְ לַחַיּוֹת בְּעוֹלָם הַזֶּה הַגִּשְׁמִי.

כִּיצַד? בֵּינָן שֶׁהַחַיִּים שֶׁל צַדִּיק לֹא הָיוּ מֵעוֹלָם תְּלוּיִים בַּגּוֹף הַגִּשְׁמִי שְׁלוֹ, הַגּוֹף שֶׁל הַצַּדִּיק תִּפְקִידוֹ רַק לַעֲזוֹר לַחֲלֵק הָעֵקָרִי מִחַיֵּי הַצַּדִּיק – אֲמוּנָה, אֶהְבָּה וְיִרְאַת ה'.

כִּיצַד מִקְבֵּל הַצַּדִּיק אֶת הָאֲמוּנָה, הָאֶהְבָּה וְהַיִּרְאַה שְׁלוֹ? עַל יְדֵי לְמוּד תּוֹרָה. כִּן שֶׁהַסְּפָרִים בָּהֶם מִשְׁתַּמֵּשׁ הַצַּדִּיק כְּדֵי לְלַמֵּד תּוֹרָה הֵם חֵלֶק מִחַיֵּיו.

(זו הַסִּבָּה שֶׁהִיא כֹּל כִּן נוֹרָא שְׁמִישָׁהּ לַקַּחַת אֶת הַסְּפָרִים שֶׁל הַרְבֵּי הַיּוֹת וְהֵם בְּעֵצָם לְקַחוּ חֵלֶק מֵהַחַיִּים שֶׁל הַרְבֵּי בְרוּךְ ה' בְּה' טַבַּת הַסְּפָרִים הַחֲזָרוּ).

לִפְנֵי הַסְתַּלְקוֹת הַרְבֵּי הַרְש"ב הוּא אָמַר: "אֵיךְ גִּי אֵין הַיִּמְל, אוֹן דִּי כְּתָבִים לְאֵז אֵיךְ אֵיךְ" – אֲנִי עוֹלָה לְשָׁמַיִם, וּמִשְׁאִיר לְכֶם אֶת הַכְּתָבִים- הַתּוֹרָה שֶׁכְּתַבְתִּי" אֲנוּ רוֹאִים מִכָּאן שֶׁהַחַיִּים שֶׁל הַרְבֵּי הֵם לֹא רַק הַסְּפָרִים שֶׁמֶהֱם לְמַד, אֲלָא מֵהַסְּפָרִים שֶׁכְּתַב. עַל יְדֵי לְמוּד תּוֹרָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי וְקִיּוּם הַדְּבָרִים שֶׁהַרְבֵּי מְלַמֵּד אוֹתָנוּ, בְּאִפְשָׁרוּתָנוּ לְהִיּוֹת חֵלֶק מֵהַחַיִּים שֶׁל הַרְבֵּי!

(לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֵלֶק ל"ב, וַיִּקְרָא תַשְׁמ"ז וַי"ב תַּמוּז תַשְׁמ"ה)

גְּאֻלָּה וּמְשִׁיחַ / אַחַת מֵהַמְצוּוֹת

מִקְדָּשׁ לְעֵלְוֵי גִשְׁמַת סְבַתְנוּ הָאֶהוּבָה מֵרַת מְרִים צִימְעַל בַּת הַרְב יוֹסֵף בְּרוּךְ ע"ה פְּרִידְמָן

הָאֲמוּנָה בְּמִשְׁיחַ הִיא חֵלֶק מְאֹד עֵקָרִי וּבְסִיסֵי בִיְהוּדוֹת, וְעַנְיָן שֶׁכֵּל יְהוּדֵי צָרִיךְ לְקַיֵּם. אֲבָל אִם כֵּן, מִדּוּעַ אֵין זֶה אַחַת מִתְרֵי"ג (613) מְצוּוֹת? בְּתַחֲלַת סֵפֶר הַמְצוּוֹת לּוֹמְדִים אֶת כְּלָלֵי הַרְמַב"ם מִתֵּי מוֹנִים עַנְיָן כְּחֵלֶק מִתְרֵי"ג הַמְצוּוֹת. אַחַד הַכְּלָלִים הוּא שֶׁאֵם יֵשׁ אֲזַהְרָה/ מְצוּוֹה מְאֹד כְּלָלִית בְּתוֹרָה לְמַשֵּׁל "אֶת מְצוּוֹתֵי תַשְׁמֵרוּ" אֵין מוֹנִים זֹאת כְּמְצוּוֹה בְּפָנֵי עֲצָמָה.

לְכֵן הָאֲמוּנָה בְּמִשְׁיחַ אֵינְנָה מְצוּוֹה בְּפָנֵי עֲצָמָה. הָאֲמוּנָה וְהַצִּפְיָה לְגְאֻלָּה מִשְׁמַעָה אֲמוּנָה בְּכֵן שְׁעוֹד מְעַט יְהִיָּה זְמַן שֶׁבּוּ נוֹכַל לְקַיֵּם אֶת כָּל הַתּוֹרָה וְהַמְצוּוֹת בְּאִפְן הַטּוֹב בְּיִתְרָה. לְכֵן הָאֲמוּנָה בְּמִשְׁיחַ הִיא אֲמוּנָה כְּלָלִית- אֲמוּנָה שְׁאֲפָשֵׁר לְקַיֵּם אֶת כָּל הַמְצוּוֹת כְּרָאוּי.

הַיּוֹת וְזוֹ מְצוּוֹה כְּלָלִית, אֵין מוֹנִים אוֹתָהּ כְּאַחַת מִתְרֵי"ג הַמְצוּוֹת, לְמִרּוֹת שֶׁהִיא חֵלֶק מְאֹד מְאֹד חָשׁוּב מִחַיֵּי הַיְהוּדִי.

(רְאֵה לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֵלֶק ח"י עֲמוּד 280 הַעֲרָה 63)